

LIBRIS

We know
books

RILEY SAGER

SUPRAVIEȚUITOARELE

PINE COTTAGE¹

1 a.m.

Pădurea, ca un animal sălbatic, o ataca.

Pietrele, și măcăcinii, și crengile o loveau pe Quincy, care încerca, țipând, să scape fugind. Nu se putea opri. Nici când pietrele îi crestară tălpile picioarelor goale. Nici când o ramură subțire ca un bici o plesni peste obraz lăsând-o însângerată.

Nu putea să se oprească. Dacă se oprea, murea. Așa că alergă înainte, chiar și atunci când un rug de mure i se încolăci pe picior, sfâșiindu-i glezna. Smuci piciorul, făcând rugul de mure să se întindă, tremurând, și se eliberă. Nici nu mai simțea durerea. Trupul ei deja îndurase mai multă suferință decât putea suporta.

Alerga mânată de instinct. De gândul inconștient că nu trebuia să se oprească, cu niciun chip. Uitase de ce fugea. Nu își mai amintea ce se întâmplase cu cinci, zece minute în urmă. N-ar fi știut să spună de ce alerga prin pădure, în toiul nopții, nici dacă viața ei depindea de asta.

Astfel, continuă să alerge. Și să țipe. Și încercă să alunge gândul că putea muri.

¹ Vila cu Pini (în engleză în original) (n.tr.)

În depărtare, dincolo de copacii care gătuiau orizontul, se zărea o dără slabă de lumină.

Faruri.

Era aproape de o șosea? Quincy așa spera. Își pierduse simțul orientării, așa cum își pierduse amintirile.

Alergă mai repede, țipând și mai tare, către lumini.

O altă creangă o lovi peste față. Aceasta era groasă, ca un făcăleț, și forța impactului o surprinse, întunecându-i privirea. Capul îi zvâcnea de durere și în fața ochilor îi jucau luminițe albastrii. Când privirea i se limpezi, în lumina farurilor văzu o siluetă.

Un bărbat.

El.

Nu. Nu era El.

Era altcineva.

Era în siguranță.

Grăbi pasul. Întinse brațele pline de sânge, ca și cum în felul acesta îl aducea pe străin mai aproape. Mișcarea îi redeșteptă durerea din umăr. Și odată cu durerea îi reveniră nu amintirile, ci simțul realității. O realitate atât de cumplită încât trebuia să fie adevărată.

Nu mai era decât ea.

Toți ceilalți erau morți.

Quincy era singura rămasă în viață.

1.

Sună telefonul. E Jeff. Măinile îmi sunt acoperite de glazură. În ciuda eforturilor mele, crema s-a topit și mi s-a scurs printre degete, făcându-le lipicioase. Degetul mic este singurul care a scăpat și apăs cu el butonul difuzorului pe telefon.

– Carpenter și Richards, detectivi particulari, răspund cu o voce șoptită, de secretară din filmele polițiste. Cu cine doriți să vorbiți?

Jeff intră în joc, cu o voce de tip dur, undeva între Robert Mitchum și Dana Andrews.

– Cu domnișoara Carpenter. Trebuie să îi vorbesc de îndată.

– Domnișoara Carpenter este ocupată cu un caz foarte important. Doriți să lăsați un mesaj?

– Da, spune Jeff. Comunicați-i că zborul meu din Chicago a fost amânat.

Vestea mă dezamăgește.

– O, Jeff? Serios?

– Îmi pare rău, iubito. Riscurile zborurilor din Orașul Vânturilor.

– Cât de mare e întârzierea?

– Între două ore și voi-ajunge-acasă-cândva-săptămăna-viitoare, spune Jeff. Sper totuși să fie suficient de mare încât să pierd începutul noului sezon Masterchef.

– N-ai tu norocul ăsta, amice.

– Că tot veni vorba, cum merge?

Îmi privesc mâinile.

– E o afacere murdară.

Masterchef este numele pe care Jeff îl folosește ca să se refere la perioada extrem de aglomerată cuprinsă între începutul lunii octombrie și sfârșitul lunii decembrie, sezonul sărbătorilor consecutive, bogate în deserturi. Îi place să spună asta pe un ton amenințător, cu brațele ridicate și fluturând degetele ca picioarele unor păienjeni.

Ironia face că tocmai un păianjen este responsabil de mâinile mele acoperite de cremă. Făcut din glazură de ciocolată, trupul acestuia atârână în echilibru pe marginea unei briose, cu picioarele întinse, pe o parte către vârf și pe cealaltă îndreptându-se în jos. După ce termin de decorat, brișele vor fi fotografiate și postate pe pagina mea de internet, la secțiunea Idei pentru petrecerea de Halloween. Tema acestui an este „Răzbunarea e gustoasă”.

– Cum e în aeroport? îl întreb.

– Aglomerat. Cred însă că voi supraviețui dacă merg la barul terminalului.

– Sună-mă dacă întârzierea se prelungește, îi spun. Sunt aici, acoperită de glazură.

– Să coci cu viteza vântului! îmi urează Jeff.

Odată convorbirea încheiată, mă întorc la păianjenul meu de decor și la brișă cu ciocolată și cireșe pe care o acoperă parțial. Dacă n-am greșit nimic, la prima mușcătură, interiorul cremos, roșu, ar trebui să se reverse. Asta voi verifica mai târziu. Acum, preocuparea principală este aspectul exterior.

Decorarea brișelor nu este așa ușoară cum pare. Mai ales când rezultatul final urmează să fie postat pe internet și

văzut de mii de oameni. Nu sunt permise greșeli și defecte. Într-o fotografie la rezoluție înaltă, nicio imperfecțiune nu trece neobservată.

Detaliile contează.

Aceasta este una dintre cele Zece Porunci publicate pe pagina mea de internet, între Instrumentele de măsură sunt prietenii tăi și Nu te teme să dai greș.

Am terminat o brișă și mă ocup de a doua, când sună iar telefonul. De această dată, nu mai am nici măcar degetul mic disponibil, așa că ignor apelul. Telefonul continuă să sune și să se deplaseze pe blatul de lucru, animat de vibrații. Apoi se oprește și după o secundă bâzâie notificându-mă că am primit un mesaj.

Intrigată, las punga cu glazură, îmi șterg mâinile și iau telefonul. Mesajul este de la Coop.

„Trebuie să vorbim. Față în față.”

Rămân cu degetele suspendate deasupra ecranului. Deși îi ia trei ore să ajungă în Manhattan, Coop a făcut această călătorie de câteva ori. Când a fost vorba de ceva important.

Îi scriu: „Când?”

Răspunsul lui sosește în câteva secunde: „Acum. La locul obișnuit”.

Mă trece un fior pe șira spinării. Coop e deja aici. Ceea ce înseamnă un singur lucru – ceva nu e în regulă.

Înainte să ies pe ușă, mă pregătesc în grabă pentru întâlnirea cu el. Mă spăl pe dinți. Îmi dau cu strugurel. Iau un Xanax. Înghit pastila mică, albastră, cu suc de struguri băut direct din sticlă.

În lift, îmi dau seama că era bine să îmi fi schimbat și hainele. Sunt în ținuta în care găsesc de obicei: blugi negri, o cămașă veche de-a lui Jeff și balerini roșii. Toate acestea sunt pătate de făină și de urme estompate de coloranți alimentari.

Pe dosul mâinii, descopăr un rest uscat de glazură albastră. Seamănă cu o vânătaie. O șterg cu limba.

Din West 82nd, fac la dreapta pe Columbus, care e deja plină de oameni. La vederea atâtor necunoscuți, simt cum trupul mi se tensionează. Mă opresc și cu degetele încordate caut în poșetă spray-ul paralizant pe care îl am mereu la mine. Firește, aglomerația sporește nivelul de siguranță, dar, totodată, și pe cel de necunoscut. Abia după ce găsesc spray-ul pornesc din nou, cu chipul schimonosit într-o expresie care spune: „Nu te apropia!”

E răcoare, deși soarele e sus pe cer. Nu e neobișnuit pentru un început de octombrie în New York, când temperaturile oscilează între foarte frig și foarte cald. Cu toate astea, semnele toamnei sunt deja vizibile. Când mă apropii de parcul Theodore Roosevelt, frunzele sunt amestecate, unele verzi, altele îngălbenite.

Printre copaci, zăresc spatele Muzeului de Istorie Naturală care, în dimineața aceasta, mișună de elevi. Vocile lor străbat văzduhul ca niște păsări. Unul țipă și toți ceilalți tac. Doar pentru o secundă. Încremenesc pe trotuar, tulburată nu de țipăt, ci de tăcerea care îi urmează. Imediat însă, vocile copiilor se aud din nou și îmi revin. Îmi reiau drumul către o cafenea aflată două străzi mai departe, la sud de muzeu.

Locul unde ne vedem de obicei.

Coop mă așteaptă așezat la o masă lângă fereastră și pare neschimbat. Chipul lui cu trăsături ascuțite, dure, pare gânditor în momente de relaxare, ca acum. Trupul îi este în egală măsură înalt și solid. Mâini mari, pe care poartă un inel de promoție, cu rubin, în loc de verighetă. Singura schimbare vizibilă este la păr, pe care îl poartă tuns foarte scurt. La fiecare întâlnire are mai multe fire albe.

Prezența lui e observată de toate bonele și hipsterii ahtiați după cafea care umplu cafeneaua. Nimic nu agită oamenii mai mult ca un polițist în uniformă. Coop intimidează și fără uniformă. E un bărbat solid, musculos. Cămașa albastră, apretată, și pantalonii negri cu dungă impecabilă îl fac să pară și mai impresionant. Când intru, își ridică privirea și în ochi îi citesc oboseala. Probabil a plecat spre mine imediat ce a ieșit din schimbul de noapte.

Pe masă sunt deja două câni. Earl Grey cu lapte și o porție dublă de zahăr pentru mine. Cafea pentru Coop. Neagră. Fără zahăr.

– Quincy, spune el, dând din cap.

Întotdeauna, salutul e însoțit de această mișcare. Pentru Coop, asta înlocuiește strângerea de mână. Nu ne îmbrățișăm niciodată. Nu după acea îmbrățișare disperată din noaptea în care ne-am cunoscut. De fiecare dată când îl revăd, momentul acela mi se derulează în minte, în buclă, până reușesc să îl alung.

„Sunt morți”, icniseam eu atunci, cu vocea gătuită, strângându-l în brațe. „Sunt morți cu toții. Iar el este încă acolo.”

Zece secunde mai târziu, îmi salva viața.

– Nu mă așteptam să te văd, îi spun în timp ce mă așez. Vocea îmi tremură ușor și încerc să mă temperez. Nu știu de ce m-a sunat, dar dacă sunt vești proaste, vreau să le primesc cu calm.

– Arăți bine, îmi spune Coop, măsurându-mă rapid din cap până în picioare, cum face mereu. Dar ai mai slăbit.

Și în vocea lui se simte îngrijorarea. Se gândește la perioada aceea, șase luni după cele petrecute la Pine Cottage, când îmi pierdusem cu totul pofta de mâncare și ajunsesem în spital, fiind hrănită artificial. Îmi amintesc când m-am

trezit și l-am văzut lângă mine, cu privirea fixată asupra tubului de plastic înfipt în nara mea.

„Nu mă dezamăgi, Quincy, îmi spusese atunci. Nu ai supraviețuit unei asemenea încercări ca să mori așa.“

– Sunt bine, spun eu. Am înțeles, în sfârșit, că nu trebuie să mănânc tot ce fac.

– Cum merge? Treaba asta cu prăjiturile?

– Grozav. În ultimul trimestru, am căpătat cinci mii de simpatizanți și un sponsor nou.

– Chiar că e grozav, spune Coop. Mă bucur că îți merge bine. Într-una din zile, va trebui să îmi faci și mie o prăjitură.

La fel ca gestul din cap, și această replică este o constantă a dialogului nostru. Mereu spune asta, niciodată nu vorbește serios.

– Ce face Jefferson? mă întreabă.

– E bine. Biroul Apărătorilor din Oficiu l-a desemnat avocat principal într-un caz important.

Nu îi spun că este vorba despre un bărbat acuzat că a ucis un detectiv de la divizia antidrog, în cadrul unei acțiuni eșuate. Coop deja privește cu dispreț meseria lui Jeff. Nu are niciun rost să pun paie pe foc.

– Bravo lui, spune Coop.

– E plecat de două zile. A trebuit să zboare la Chicago, să ia declarații membrilor familiei. Spune că va sensibiliza juriul.

– Mmm, răspunde el, fără să pară că mă ascultă cu atenție. Presupun că nu te-a cerut încă în căsătorie?

Scutur din cap. Îi spusese lui Coop că mă așteptasem ca Jeff să mă ceară în căsătorie în timpul vacanței noastre din august, la Outer Banks, dar n-o făcuse. Acesta era motivul pentru care slăbisem. Devenisem genul de iubită care se apucă de alergat ca să încapă într-o rochie de mireasă.

– Încă aștept, i-am răspuns.

– Se va întâmpla.

– Dar tu? îl întreb și eu, glumind numai pe jumătate. Ai, în sfârșit, o iubită?

– Nu.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Un iubit?

– Vizita mea are legătură cu tine, Quincy, spune el fără să schițeze măcar un zâmbet.

– Firește. Tu întrebi. Eu răspund.

Așa se desfășoară lucrurile între noi când ne întâlnim, o dată, de două, maximum de trei ori pe an.

Cel mai adesea, aceste întâlniri seamănă cu niște ședințe de terapie, în care eu nu apuc să îl întreb nimic pe Coop. Știu foarte puține despre el. Are patruzeci și unu de ani, a fost pușcaș marin înainte să devină polițist și, când m-a găsit pe mine tipând, în pădure, abia își terminase ucenicia. Și, deși știu că patrulează în continuare străzile aceluiași oraș unde s-au petrecut toate acele lucruri oribile, nu știu dacă este fericit. Sau mulțumit. Sau singur. Nu ne auzim de sărbători. Nu mi-a trimis niciodată o felicitare de Crăciun. La înmormântarea tatălui meu a stat în ultimul rând și a părăsit biserica înainte să ajung la el să-i mulțumesc că a venit. Cel mai apropiat gest de afecțiune pe care îl face este mesajul (mereu același) pe care mi-l trimite de ziua mea: „Încă un an pe care era să nu-l apuci. Trăiește-l!“

– Jeff o să se dea pe brazdă, spune Coop, dirijând discuția după cum îi este voia. Pun pariu că o va face de Crăciun. Bărbaților le place să facă cereri în căsătorie de Crăciun.

Bea din cafea. Sorb și eu din ceai și clipeșc, ținând ochii închiși o secundă în plus, așteptând ca Xanaxul să își facă odată efectul. În schimb, sunt mai neliniștită decât când am venit.

Când deschid ochii, văd o femeie bine îmbrăcată, intrând cu un copil plinuț, și el bine îmbrăcat. Femeia e, cel mai probabil, o bonă. În cartierul acesta, multe femei sub treizeci de ani lucrează ca bone. În zilele călduroase, însorite, umplu trotuarele, alcătuind o paradă de tinere proaspăt absolvente de studii superioare, înarmate cu diplome și datorii de studiu. Singurul motiv pentru care aceasta îmi atrage atenția este că semănăm. Chip proaspăt, îngrijită. Părul blond, strunit într-o coadă. Nici prea slabă, nici prea grasă. Produsul standard, hrănit cu lapte, al unei familii sănătoase din Vestul Mijlociu.

Într-o altă viață, aceea puteam foarte bine să fiu eu. Într-o viață din care lipseau Pine Cottage, și sângele, și o rochie care își schimbă culorile ca într-un coșmar.

Acesta este un alt detaliu la care mă gândesc de fiecare dată când îl văd pe Coop – el crezuse că rochia mea era roșie. Așa îi comunicase șoptit prin stație dispecerului, când sunase să cheme întăriri. Așa apare și în raportul scris, pe care l-am citit de nenumărate ori, și în înregistrarea apelului, pe care am avut ocazia să o ascult o singură dată.

„Aleargă cineva printre copaci. Femeie albă. Tânără. Îmbrăcată într-o rochie roșie. Țipă.”

Eu alergam printre copaci. Galopam, de fapt. Răscolind frunzele în goana mea, amorțită, fără să simt durerea care îmi străbătea trupul. Și, deși eu nu auzeam nimic altceva decât inima bubuindu-mi în urechi, Țipam din toate puterile. Singurul lucru asupra căruia Coop se înșelase era culoarea rochiei.

Aceasta fusese, cu câteva ore înainte, albă.

O parte din sânge era al meu. Restul era al celorlalți. Mai ales al lui Janelle, pe care o ținusem în brațe cu câteva clipe înainte să fiu rănită.

Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul lui Coop când și-a dat seama de greșeală. Cum a făcut ochii mari. Grimasa chinuită pe care încerca să o controleze. Exclamația care i-a scăpat: șoc amestecat cu milă.

Este unul dintre puținele lucruri pe care mi le amintesc, de fapt.

Experiența mea la Pine Cottage este împărțită în două părți distincte. Există începutul, încărcat de spaimă și confuzie, în care Janelle apare dintre copaci, încă în viață, dar aproape de capătul ei. Apoi sfârșitul, când mă găsește Coop, în rochia mea roșie care nu era roșie.

Spațiul dintre aceste două momente este gol în mintea mea. O oră, mai mult sau mai puțin, complet dispărută.

Diagnosticul oficial este cel de „amnezie disociativă”. Cunoscut și sub denumirea, mai răspândită, de sindrom al amintirilor reprimite. În principiu, evenimentele la care am asistat au fost atât de oribile încât creierul meu fragil le respinge. Le-am eliminat mental. Ca o lobotomie pe care am executat-o eu însămi.

Asta nu i-a împiedicat pe oameni să mă implore să îmi amintesc. Membri bine intenționați ai familiei. Prieteni lipsiți de discernământ. Psihiatri care vedeau deja cu ochii minții studiile de caz apărute în presa de specialitate. „Gândește-te”, îmi cereau cu toții. „Încearcă să îți amintești ce s-a întâmplat.” Ca și cum asta ajută la ceva. Ca și cum, dacă eu mi-aș fi amintit fiecare detaliu sângeros, asta i-ar fi înviat pe prietenii mei.

Cu toate acestea, am încercat. Psihoterapie. Hipnoză. Chiar și un joc de-a dreptul caraghios, bazat pe memoria senzorială, în care un specialist cu părul zburlit îmi aducea în dreptul nasului, în timp ce eram legată la ochi, fâșii de hârtie imprimate cu diverse mirosuri, întrebându-mă cum